Winterverhalen uit Pepperhill

Verhalen voor koude avonden

H. Griffioen

Winterverhalen uit Pepperhill

Eerste druk 2025© H. Griffioen
©H. Griffioen 2025
All Rights Reserved
Oorspronkelijke titel: *Winterverhalen uit Pepperhill*
ISBN: 9789465319384

Warmte zit zelden in het vuur, meestal in wie ernaast zit.

Voorwoord

Inleiding
Er is iets aan midwinter dat mensen zachter maakt.
Misschien door de stilte van verse sneeuw, of het kaarslicht dat anders lijkt te branden wanneer de dagen vroeg sluiten.
Of simpelweg omdat de wereld even ademhaalt, een korte pauze tussen oud en nieuw.
In die stilte zoeken we warmte op.
In huizen, in woorden, in kleine lichtpuntjes die we bijna waren vergeten.
Dit boekje wil zo'n lichtpuntje zijn.
Een verzameling winterverhalen vol knisperende bossen, oude winkels die 's avonds langer open lijken te blijven, sneeuwvlokken met een geheim, en kleine wezens die je alleen in deze tijd van het jaar tegenkomt.
Niet alleen voor kinderen, maar voor iedereen die even wil vertragen, glimlachen, of zich laten omhullen door een wereld die zachter wordt in decemberlicht.
Dus zet thee, steek een kaars aan, trek een dekentje over je benen, en laat midwinter binnenkomen.

Heidi Griffioen

Sneeuw kan veel stil maken—maar nooit verhalen — H.G.

Index

11 De Ster die Niemand Zag
15 Het Geheim van de Sneeuwvlokken
17 Het Nachtboek van de Winterwinkel
21 De Oude Apothekerswinkel
27 De Wensboom in de Winterwinkel
33 Michael
41 De Verdwaalde Kerstkoekjes van Mevrouw Boterham
45 Het Winterhuisje dat Iedere Nacht Van Geur Wisselde
49 De Briefwisselaar van Rowan Street
61 De Dag dat de Kerstlijst Wit werd Gewassen
65 De Jongen van de Kolensteeg
75 Het Laatste Lantaarnlicht van Pepperhill
79 De Winterkar van Finn
83 De Boom op het Plein
87 De Nachttrein van Pepperhill
89 De Oude Kaartenwinkel
93 De Nacht dat de Kerststal het Onecht werd
97 Het Meisje dat de Winter Inpakte
101 Het Klokhuis van Middernacht
105 Het Kerstdiner bij Trattoria Bellavoro
109 De Muis in de Want
113 De Sneeuwstorm bij het Huis aan de Noordelijke Weg
117 De Juffrouw met de Kaarsenkroon
121 Het Egeltje en het Winterhuisje
123 De Notenkraker van Pepperhill
137 De Vos die de Winter Droeg
139 Kerstochtend in Pepperhill

De Ster die Niemand Zag

De winkel rook naar kaneel, oud hout en de geur van honderden handen die ooit iets hadden vastgehouden en het weer hadden losgelaten. De houten vloer kraakte onder de voeten, een welkom geluid dat de mensen meteen op hun gemak stelde.
Vandaag was het druk in de kringloop.
Mensen zochten naar laatste kerstspullen; slingers, ballen, lichtjes.
Alles wat glom, werd meegenomen.
Alles wat nog net een beetje magie had, verdween in tassen.
Bij de kassa rinkelde af en toe een oud belletje, een vrolijke toon die door de drukte heen brak.
Een oude vrouw liep langzaam langs de planken, zij had geen haast. *Ze hoefde nergens heen, werd door niemand verwacht. Ze hoefde ook niet per se in deze winkel te zijn.* Maar het rondwandelen in december gaf haar altijd het gevoel dat herinneringen dichterbij kwamen. Hier en daar strekte ze haar hand uit naar een kerstengel, streek langs een versleten boek en glimlachte naar een jongetje dat worstelde met een slinger die steeds in de knoop raakte.
Ze zette een houten notenkraker terug en draaide zich om. Haar oog viel meteen op een rode doos in een hoekje vol met afgeprijsde ornamenten die niemand meer wilde. Ze pakte de doos en zette hem op een tafeltje.
Daar, tussen een gebroken dennenappeltje en een rode bal met een kras erdoorheen, lag een ster. Hij leek bijna te verdwijnen tussen de rest, klein en ingetogen tussen de felle kleuren.
Een ster die niet glom.
Niet straalde.
Niet uitnodigde.
Hij was dof, bijna grijs.
Alsof al het licht eruit weggelekt was.
Ze pakte hem voorzichtig op. Een kleine rilling trok door haar arm, onverwacht en licht prikkelend. “Wat ben jij verwaarloosd,” fluisterde ze, en verbaasde zich tegelijkertijd over haar eigen woorden.
De ster voelde koud aan in haar hand. Kouder dan iets van glas zou moeten zijn.

Ze zette hem terug. Toch keek ze nog één keer achterom, getrokken door een gevoel dat haar niet helemaal losliet. Toen liep ze verder en vergat hem bijna.
Bijna.
Twee dagen later, op kerstavond, terwijl fijne sneeuw naar beneden dwarrelde, zacht en bijna gewichtloos, stapte ze opnieuw de winkel binnen. Ze wilde helemaal niets kopen, maar iets trok haar hier naar binnen en ze besloot alleen even rond te lopen in de warmte. Ze wreef haar koude handen en blies erop, en ongemerkt gleden haar ogen naar het kersthoekje. De planken waren leeg, de tafel was leeg.
Uitverkocht.
Alles weg. Behalve één ornament.
De ster.
Hij lag precies op dezelfde plek waar zij hem achter had gelaten in de rode doos. Het voelde ineens alsof iets haar naar hem terug had geleid. Het was zo bijzonder dat juist dit ene ornament was blijven liggen dat ze zuchtte, en zacht zei: “Nou ja, kom dan maar met mij mee.” En ze nam hem mee naar huis.
Thuis zette ze de ster op tafel. Het warme licht van haar leeslamp gleed over het glas en gaf het een zacht doffe gloed. Hij had nog steeds die uitstraling van iets dat lang vergeten was. Dus pakte ze een doekje, poetste hem voorzichtig op en praatte zomaar tegen hem.
“Je bent misschien vergeten door iedereen… maar dat betekent niet dat je geen plek meer hebt.” Ze ademde op het glas en haalde er voorzichtig haar doek over.
Op dat moment gebeurde er iets kleins. Zo klein dat ze dacht dat het aan haar ogen lag.
De ster… pulseerde. Heel even.
Op de muur verscheen een korte glinstering, bijna te snel om op te merken. Een zacht, zwak licht. Alsof hij antwoord gaf.
Verbaasd bleef ze ernaar kijken. En na een tijdje werd het helder voor haar: deze ster hoorde niet in een rode doos, niet op een plank, en ook niet aan een boom.
Hij hoorde aan de hemel te staan.
En zo stond ze even later buiten, met een dikke jas aan en een wollen sjaal om in de gure avondwind. Het was bitterkoud, maar ze voelde diep vanbinnen precies wat ze moest doen, zonder uitleg nodig te hebben.

En dat besef verwarmde haar.
Ze liep naar de oude kerk waar de mis juist bezig was. Door de glas-in-loodramen viel warm licht naar buiten, zacht en uitnodigend. Langzaam klom ze de trap op.
Boven was het stil.
De hele wereld leek in te houden. Zelfs het gezang van de kerstliederen hoorde ze niet meer.
Ze hield de ster in beide handen, dicht tegen haar hart. “Ga maar,” fluisterde ze. Haar stem trilde licht, gedragen door iets ouds en teder dat in haar binnenste oprees. “Ze wachten op je.” En ze hield hem omhoog. De ster begon te gloeien. Eerst zacht, toen helderder, alsof ergens diep vanbinnen een vergeten vuur werd aangestoken.
De oude vrouw voelde haar ogen prikken, maar ze lachte.
De gloed werd zo warm dat ze haar handen moest openen. En in dat moment steeg de ster op.
Recht omhoog, trillend van nieuw licht.
Beneden op straat tilde een kind zijn hoofd op toen het iets zag oplichten in de hemel.
De ster had zijn broertjes en zusjes al gevonden nog voordat hij de hoogte van de toren bereikte.
De oude vrouw keek hem na tot hij samensmolt met het hemelwit, en er weer één was tussen duizenden. Ze bleef nog even staan met een stille vreugde in haar borst en fluisterde: “Fijn dat je thuis bent.”

Het Geheim van de Sneeuwvlokken

De winter had een manier om het dorp stiller te maken.
Niet saai, niet leeg, gewoon… zachter.
Alsof iedereen een laagje rust over zich heen kreeg, net als de tuinen en de daken.
Op die ochtend liep meneer Perin, die iedereen kende als de heer met de te grote wollen jas, richting het plein. Hij was oud genoeg om het tempo te mogen bepalen en jong genoeg om van elke sneeuwval nog een beetje op te leven.
Hij had een vast rondje door het dorp.
Langs de bakker die altijd te vroeg open was, langs het bankje dat nooit helemaal droog werd, en dan naar het parkje met de oude fontein die al jaren geen water meer spoot, maar toch een soort waardigheid had behouden.
Het sneeuwde zacht.
Van die kleine, stille vlokjes die altijd lijken te aarzelen of ze wel willen vallen.
Meneer Perin bleef staan en stak zijn hand uit.
Hij ving een vlok, keek ernaar, en glimlachte *op een manier die je alleen ziet bij mensen die iemand terugzien die ze lang hebben gemist.* “Daar ben je weer,” mompelde hij. Niet tegen iemand in het bijzonder, het was gewoon iets wat hij altijd zei tegen de eerste sneeuw van het jaar.
Op het bankje bij de fontein zat een meisje.
Ze droeg een rode muts en had een thermosfles tussen haar handen geklemd.
Toen ze zag dat de oude man een sneeuwvlok bekeek, moest ze lachen. “U kijkt alsof het een kunstwerk is,” zei ze.
“Dat *is* het,” antwoordde hij zonder op te kijken. “Maar ze zijn verlegen, hoor. Je moet ze rustig benaderen.”
Ze schoof een beetje opzij zodat hij kon gaan zitten, en dat deed hij. De sneeuwvlokken dwarrelden om hen heen.
“Wist je,” zei meneer Perin terwijl hij zijn handen boven zijn knieën warmde, “dat geen enkele sneeuwvlok hetzelfde is?”
“Dat zeggen mensen altijd,” zei ze. “Maar niemand kan het controleren.”
“O nee?” Hij keek haar aan met die twinkeling die sommige oude mensen hebben, alsof ze een grap kennen waar de rest nog niet in mee is genomen.
Hij tilde zijn handschoen op en daar, precies op de rand, lag een sneeuwvlok die wonderlijk helder gevormd was.